

בְּעִיר הַהֲרָגָה

קום לך לך אל עיר ההרגה ובאת אל-המצרות,
ובעיניך תראה וביןך תמשש על-הגדרות
ועל העצים ועל האבנים ועל-גבי טיח הכתלים
את-הדם הקרוש ואת-המח הנקשה של-החללים.
ובאת משם אל-החרבות ופסחת על-הפרצים
ועברת על-הכתלים הנקובים ועל התנורים הנתצים,
במקום העמיק קרקר המפץ, הרחיב הגדיל החורים,
מחשף האבן השחורה וערות הלבנה השרופה,
והם נראים כפיות פתוחים של-פצעים אנושים ושחורים
אשר אין להם תקנה עוד ולא-תהי להם תרופה,
וטבעו רגליך בנוצות והתנגפו על תלייתלים
של-שברי שברים ורסיסי רסיסים ותבוסות ספרים וגוילים,
כליון עמל לא-אנוש ופרי משנה עבודת פרך;
ולא-תעמד על-ההרס ועברת משם הדרך -
ולבלבו השטים לנגדך וזלפו באפך בשמים,
וציציהן חצים נוצות וריחן כריח דמים;
ועל-אפך ועל-חמתך תביא קטרמן הורה
את-עדנת האביב בלבך - ולא-תהי לך לזרא;
וברכות חצי זהב יפלח השמש כדרך
ושבע קרנים מכל-רסיס וכוכית תשמחנה לאידך,
כי-קרא אדני לאביב ולטבח גם-יחד:
השמש זרחה, השטה פרחה והשוחט שחט.
וברחת ובאת אל-חצר, והחצר גל בו -
על הגל הזה נערפו שנים: יהודי וכלבו.
קרדם אחד ערפם ואל-אשפה אחת הוטלו
ובערב דם שניהם יחטטו חזירים ויתגוללו;
מחר ירד גשם וסחפו אל-אחד נחלי הבתות -
ולא-יצעק עוד הדם מן השפכים והאשפות,
כי בתהם רבה יאבד או-ישק נעצוץ לרויה -
והכל יהיה כאין, והכל ישוב כלא-היה.
ואל עליות הגגות תטפס ונצבת שם בעלטה -
עוד אימת מר המות במאפל הדומם שטה;
ומכל-החורים העמומים ומתוך צללי הזויות
עינים, ראה, עינים דומם אליך צופיות.
רוחות ה"קדושים" הן, נשמות עוטיות ושוממות,
אל-זוית אחת תחת כפת הגג הצטמצמו - ודוממות.
כאן מצאן הקרדם ואל-המקום הזה תבאנה
לחתם פה במבטי עיניהן בפעם האחרונה
את כל-צער מותן התפל ואת כל-תאלת חייהן,
והתרפקו פה זעות וחרדות, ויחדו ממחבואיהן
דומם תובעות עלבונן ועיניהן שואלות: למה? -
ומי-עוד כאלהים בארץ אשר-ישא זאת הדממה?
ונשאת עיניך הגגה - והנה גם רעפיו מחרישים,
מאפילים עליך ושותקים, ושאלת את-פי העכבישים;
עדים חיים הם, עדי ראיה, והגידו לך כל-המוצאות:

מעשה בבטן רטשה שמלאוה נוצות,
 מעשה בנחירים ומסמרות, בגלגלות ופטישים,
 מעשה בבני אדם שחוטים שנתלו במרישים,
 ומעשה בתינוק שנמצא בצד אמו המדקרה
 כשהוא ישן ובפיו פטמת שדה הקרה;
 ומעשה בילד שנקרע ויצאה נשמתו ב"אמי!" -
 והנה גם עיניו פה שואלות חשבון מעמי.
 ועוד כאלה וכאלה תספר לך השממית
 מעשים נוקבים את-המח ויש בהם כדי להמית
 את-רוחך ואת-נשמתך מיתה גמורה עולמית -
 והתאפקת, וחקקת בתוך גרוןך את השאגה
 וקברתה במעמקי לבבך לפני התפרצה,
 וקפצת משם ויצאת - והנה הארץ כמנהגה,
 והשמש כתמל שלשם תשחת זרה ארצה.
 וירדת משם ובאת אל-תוך המרתפים האפלים,
 מקום נטמאו בנות עמך הכשרות בין הכלים,
 אשה אשה אחת תחת שבעה שבעה ערלים,
 הבת לעיני אמה והאם לעיני בתה,
 לפני שחיטה ובשעת שחיטה ולאחר שחיטה;
 ובדרך תמשש את-הכסת המטונפת ואת-הכר המאדם,
 מרביץ חזירי יער ומרבעת סוסי אדם
 עם-קרדם מטפף דם רותח בידם.
 וראה גם-ראה: באפלת אותה זוית,
 תחת מדוכת מצה זו ומאחורי אותה חבית,
 שכבו בעלים, חתנים, אחים, הציצו מן-החורים
 בפרפר גויות קדושות תחת בשר חמורים,
 נחנקות בטמאתן ומעלעות דם צוארן,
 וכחלק איש פת-בגו חלק מתעב גוי בשרן -
 שכבו בכשתן ויראו - ולא נעו ולא זעו,
 ואת-עיניהם לא-נקרו ומדעתם לא יצאו -
 ואולי גם-איש לנפשו או התפלל בלבבו:
 רבנו של-עולם, עשה נס - ואלי הרעה לא-תבא.
 ואלה אשר חיו מטמאתן והקיצו מדמן -
 והנה שקצו כל-חייהן ונטמא אור עולמן
 שקוצי עולם, טמאת גוף ונפש, מבחוץ ומבפנים -
 והגיוחו בעליהן מחורם ורצו בית-אלהים
 וברכו על-הנסים שם אל ישעם ומשגבם;
 והכהנים שבהם יצאו וישאלו את רבם:
 "רבי! אשתי מה היא? מתרת או אסורה?" -
 והכל ישוב למנהגו, והכל יחזר לשורה.
 ועתה לך והבאתיך אל-כל המחבואים:
 בתי מחראות, מכלאות חזירים ושאר מקומות צואים.
 וראית בעיניך איפה היו מתחבאים
 אחיך, בני עמך ובני בניהם של-המכבים,
 ניני האריות שב"אב הרחמים" וזרע ה"קדושים".
 עשרים נפש בחר אחד ושלושים שלשים,

ויגדלו כבודי בעולם ויקדשו שמי בָּרְבִים...
 מנוסת עֲבָרִים נסו ומחבא פִּשְׁפָּשִׁים הִחְבְּאוּ,
 וימותו מות כְּלָבִים שֶׁם בָּאֲשֶׁר נִמְצָאוּ,
 ומחר לבקר - ויָצֵא הַבֵּן הַפֶּלִיט
 ומָצָא שֶׁם פָּגַר אָבִיו מִגָּאֵל וְנִמְאָס - - -
 וְלָמָּה תִּבְדֵּךְ, בֶּן־אָדָם, וְלָמָּה תִּלְיֵט
 אֶת־פָּנֶיךָ בְּכַפֶּךָ? - חֲרָק שָׁנִים וְהִמָּס!
 ויִרְדֶּת בְּמוֹרֵד הָעִיר וּמִצָּאתָ גִּזְתָּ יָרֵק,
 וְאֹרֶה גְדוּלָּה עִם הַגִּנָּה, הִיא אֹרֶת הַהֶרֶג.
 וּכְמִחְנֶה תִּנְשְׁמוֹת עֶנֶק וְאִמִּי עֲטֹלְפִים
 הַסְרוּחִים עַל־חֲלָלֵיהֶם שְׂכוּרֵי דָם וְעֵיפִים.
 שֶׁם עַל קָרְקַע הָאֹרֶה שִׁטְחוּ לָהֶם שִׁטָּח
 אוֹפְנִים מִפִּשְׁקֵי יְתוּדוֹת כְּאֶצְבָּעוֹת שְׁלֹחוֹת לְרֹצָחַ,
 וּפִיפִיּוֹתֵם מִגָּאֵלִים עוֹד בְּדָם אָדָם וְנִמָּח.
 וְהָיָה בְּעָרֵב הַיּוֹם, בְּנִטּוֹת שְׁמֶשׁ מְעַרְבָּה,
 מְעֻטָּף בְּעִנְנֵי דָם וְנֶאֱפֵד אֵשׁ לְהִכָּה,
 וּפְתַחַת אֶת־הַשַּׁעַר, בִּלְטָ וּבָאתָ אֶל־הָאֹרֶה
 וְאִימָה חֲשָׁכָה תִּבְלַעְךָ, וְתִהְיֶה זֹעָה נְעֻלְמָה:
 מְגוּר, מְגוּר מִסְבִּיב... מְשׁוּטָט הוּא בְּאֹרֶה,
 שׁוֹרָה הוּא עַל הַכְּתָלִים וְכַבוֹשׁ בְּתוֹךְ הַדְּמָמָה.
 וּמִתַּחַת תְּלִי הָאוֹפְנִים, מִבֵּין הַחוֹרִים וְהַסְדָּקִים,
 עוֹר תִּרְגִּישׁ כְּעֵין פֶּרֶפּוֹר שֶׁל־אֲבָרִים מְרֻסָּקִים,
 מְזִיזִים אֶת הָאוֹפְנִים הַתְּלוּלִים עַל־גְּבִיָּהֶם,
 מִתְעוּתִים בְּגִסְיֹתָם וּמִתְבוֹסָסִים בְּדִמְיָהֶם;
 וְאַנְקַת חֲשָׁאִים אֲחִירוֹנָה - קוֹל עֲנוֹת חִלוּשָׁה
 מִמַּעַל לְרֹאשְׁךָ עֲדִין תְּלוּיָה כְּמוֹ קְרוּשָׁה,
 וְכַעֲזִין צַעַר נֶעְכָּר, צַעַר עוֹלָם, תּוֹסֵס שֶׁם וְחָרָד.
 אֵין זֹאת כִּי אִם־רוּחַ דָּכָא רַב־עֲנוּת וּגְדֹל־יִסּוּרִים
 חִבֵּשׁ כָּאֵן אֶת־עֲצָמוֹ בְּתוֹךְ בֵּית הָאִסּוּרִים,
 נִתְקַע פֹּה בְּדוּי עוֹלָם וְלֹא־יֵאכָּה עוֹד הַפֶּרֶד,
 וּשְׂכִינָה שְׁחָרָה אַחַת, עֵיפֶת צַעַר וִיגְעַת כַּח,
 מִתְלַבֵּטֶת פֹּה בְּכַל־זֵוִית וְלֹא־תִמָּצָא לָהּ מְנוּחָה,
 רוּצָה לְבָכוֹת - וְאִינָה יְכוּלָּה, חִפְצָה לְנֶהֱם - וְשׁוֹתֶקֶת,
 וְדוּמָם תִּמְקַ בְּאֶבְלָה וּבְחֲשָׁאֵי הִיא נִחְנָקֶת,
 פּוֹרֶשֶׁת כְּנֶפֶיָּה עַל צִלְלֵי הַקְּדוּשִׁים וְרֹאשָׁה תַּחַת כְּנָפֶה,
 מֵאֲפִילָה עַל־דְּמָעוֹתֶיהָ וּבּוֹכִיָּה בְּלִי שִׁפָּה - - -
 וְאַתָּה גַּם־אַתָּה, בֶּן־אָדָם, סָגַר בְּעֶדְךָ הַשַּׁעַר,
 וְנִסְגְּרָתָּ פֹה בְּאֶפְלָה וּבְקָרְקַע תִּכְבֹּשׁ עֵינֶיךָ
 וְנִצְבֶּתָּ כֹּה עַד־בוֹשׁ וְהִתִּיחַדְתָּ עִם־הַצַּעַר
 וּמִלֵּאתָ בּוֹ אֶת־לִבְּךָ לְכָל יְמֵי חַיֶּיךָ,
 וּבִיּוֹם תִּרְשַׁשׁ נִפְשְׁךָ וּבִאֲבָד כָּל חִילָה -
 וְהָיָה הוּא לָךְ לְפִלִּיטָה וְלִמְעִין תִּרְעֵלָה,
 וְרִבִּץ בָּךְ כְּמֵאֲרָה וִיבַעֲתֶךָ כְּרוּחַ רָעָה,
 וּלְפָתֶךָ וְהָעֵיק עֲלֶיךָ כְּהָעַק חִלּוֹם זֹעָה;
 וּבְחִיקֶךָ תִּשְׁאָנוּ אֶל־אַרְבַּע רוּחוֹת הַשָּׁמַיִם,
 וּבִקְשָׁתָּ וְלֹא־תִמָּצָא לוֹ גִּיב שְׁפָתִים.

ואל-מחוץ לעיר תצא ובאת אל בית-העולם,
 ואל-יראך איש בלכתך ויחידי תבא שמה,
 ופקדת קברות הקדושים למקטנם ועד-גדולם,
 ונצבת על עפרם התחונם והשלטתי עליך דממה:
 ולבבך ימך בך מעצור כאב וכלמה -
 ועצרתי את-עיניך ולא-תהיה דמעה,
 וידעת כי עת לגעות היא כשור עקוד על המערכה -
 והקשחתי את-לבבך ולא-תבא אנחה.
 הנה הם עגלי הטבחיה, הנה הם שוכבים כלם -
 ואם יש שלומים למוותם - אמר, במה ישלם?
 סלחו לי, עלובי עולם, אלהיכם עני כמותכם,
 עני הוא בחייכם וקל וחמור במוותכם,
 כי תבאו מחר על-שכרכם ודפקתם על-דלתתי -
 אפתחה לכם, באו וראו: ירדתי מנכסי!
 וצר לי עליכם, בני, ולבי לבי עליכם:
 חלליכם - חללי חנם, וגם-אני וגם-אתם
 לא-ידענו למה מתם ועל-מי ועל-מה מתם,
 ואין טעם למוותכם כמו אין טעם לחייכם.
 ושכינה מה אומרת? - היא תכבש בענן את ראשה
 ומעצור כאב וכלמה פורשת ובוכה...
 וגם-אני בלילה בלילה ארד על הקברים,
 אעמד אביט אל-החללים ואבוש במסתרים -
 ואולם, חי אני, נאום יי, אם-אוריד דמעה.
 וגדול הכאב מאד וגדולה מאד הכלמה -
 ומה-משניהם גדול? - אמר אתה, בן אדם!
 או טוב מזה - שתק! ודומם היה עדי,
 כי-מצאתני בקלוני ותראני ביום אידי;
 וכשובך אל-בני עמך - אל-תשוב אליהם ריקם,
 כי מוסר כלמתי תשא והורדתו על-קדקדם,
 ומכאבי תקח עמך והשבותו אל-חיקם.
 ופניתי ללכת מעם קברות המתים, ועכבה
 רגע אחד את-עיניך רפידת הדשא מסביב,
 והדשא רך ורטב, כאשר יהיה בתחלת האביב;
 נצני המות וחציר קברים אתה רואה בעיניך;
 ותלשת מהם מלא הכף והשלכתם לאחוריך,
 לאמר: חציר תלוש העם - ואם-יש לתלוש תקנה?
 ועצמת את-עיניך מראותם, ולקחתיד ואשיבך
 מבית-הקברות אל-אחיך אשר חיו מן-הטבחיה,
 ובאת עמם ביום צומם אל בתי תפלתם
 ושמעת זעקת שברם ונסחפת בדמעתם;
 והבית ימלא יללה, בכי ונאקת פרא,
 וסמרה שערת בשרך ופחד יקראך ורעדה -
 ככה תאנק אמה אשר אבדה אבדה...
 ואל-לבכם תביט - והנו מדבר וציה,
 וכי-תצמח בו חמת נקם - לא תחיה ורע,
 ואף קללה נמרצת אחת לא-תוליד על-שפתייהם.

האין פֿצעיהם נאָמנים – – וְלָמָּה תִּפְלֹתֶם רַמְיָה?
לָמָּה יִכְחָשׁוּ לִי בְיוֹם אֵידָם, וּמָה־בִּצָּע בְּכַחֲשִׁיהֶם?
וְרָאָה גַם־רָאָה: עוֹד הֵם נִמְקִים בִּיגוֹנָם,
כָּלֶם יוֹרְדִים בְּבָכִי, יִשְׂאוּ קִינָה בְּנִיהֶם,
וְהִנֵּה הֵם מִתּוֹפְפִים עַל־לִבֵּיהֶם וּמִתְנַדִּים עַל־עוֹנָם
לֵאמֹר: "אֲשַׁמְנוּ בְּגִדְנוּ" – וְלָכֶם לֹא־יֵאֱמִין לִפְיֵיהֶם.
הֵיחָטָא עֲצָב נַפּוֹץ וְאִם־שִׁבְרֵי חֵרֶשׁ יֵאָשְׁמוּ?
וְלָמָּה זֶה יִתְחַנְנוּ אֵלֶי? – דְּבַר אֲלֵיהֶם וִירְעֻמוּ!
יְרִימוּ־נָא אֲגָרֶף כְּנִגְדִי וַיִּתְּבְּעוּ אֶת עֲלִבּוֹנָם,
אֶת־עֲלִבּוֹן כָּל־הַדּוֹרוֹת מֵרֹאשׁם וְעַד־סוֹפָם,
וַיִּפּוּצְצוּ הַשָּׁמַיִם וְכִסְאֵי בְּאֲגָרוֹפָם.
וְגַם־אֲתָה, בֶּן־אָדָם, אֶל־תִּבְדֹּל מִתּוֹךְ עֲדָתָם,
הָאֱמֵן לְנִגְעֵי לֵבָם וְאֶל־תֵּאֱמֵן לְתַחֲנוּתָם;
וּבְהֵרֶם הַחַזֵּן קוֹלוֹ: "עֲשֵׂה לְמַעַן הַטְּבוּחִים!
עֲשֵׂה לְמַעַן תִּינוּקוֹת! עֲשֵׂה לְמַעַן עוֹלְלֵי טְפוּחִים!"
וְעַמּוּדֵי הַבַּיִת יִתְפַּלְצוּ בְּזַעֲקַת תַּאֲנִיָּה,
וְסִמְרָה שֶׁעֲרַת בְּשָׂרָהּ וּפְחַד יִקְרָאָהּ וִירְעָדָה –
וְהִתְאַכְזְרִתִּי אֲנִי אֵלֶיךָ – וְלֹא תִגְעָה אִתָּם בְּבִכְיָה
וְכִי תִפְרֹץ שִׁאֲגָתְךָ – אֲנִי בֵּין שְׁנֵיךָ אֲמִיתָנָה;
יִחַלְלוּ לְבָדָם צָרָתָם – וְאֲתָה אַל תִּחַלְלֶנָּה.
תַּעֲמֵד הַצָּרָה לְדוֹרוֹת – צָרָה לֹא־נִסְפָּדָה,
וְדַמְעָתְךָ אֲתָה תִאָּצֵּר דְּמָעָה בְּלִי־שְׁפוּכָה,
וּבְנִית עֲלֶיהָ מִבְּצָר בְּרוֹזֵל וְחוֹמַת נְחוּשָׁה
שֶׁל־חֲמַת מָוֶת, שֶׁנֶּאֱתָ שְׂאוֹל וּמִשְׁטֵמָה כְּבוֹשָׁה,
וְנִאֲחֲזָה בְּלִבְבָּךְ וּגְדִלָּה שֵׁם כְּפֶתֶן בְּמֵאוֹרֶתוֹ,
וַיִּנְקֹתָם זֶה מִזֶּה וְלֹא־תִמָּצְאוּ מְנוּחָה;
וְהִרְעַבְתָּ וְהִצַּמְתָּ אוֹתוֹ – וְאַחֵר תִּהְרַס חוֹמָתוֹ
וּבְרֹאשׁ פִּתְנִים אֲכֹזֵר לְחַפְשֵׁי תִשְׁלַחְנוּ
וְעַל־עַם עֲבָרְתָּךְ וְחַמְלָתְךָ בְּיוֹם רַעַם תִּצְוֹנוּ.
עֲתָה צֵא מִזֶּה וְשׁוּב הִנֵּה בֵּין הַשְּׁמָשׁוֹת
וְרֹאית אַחֲרִית אֲבָל עֵם: וְהִנֵּה כָּל־אֱלֹהֵי הַנִּפְשׁוֹת
אֲשֶׁר־חֲרָדוּ וְהִקִּיצוּ בְּקֶר – שָׁבוּ לַעֲרֹב וּתְרַדְמָנָה,
וַיִּגְעִי בְּכִי וּדְכִי רוּחַ הַנֶּם עוֹמְדִים עֲתָה בַּחֲשָׁכָה,
עוֹד הַשְּׁפָתִים נְעוּת, מִפְּלִלוֹת – אֵךְ הֵלֵב נָחַר תּוֹכוֹ,
וּבְלֹא נִיצוּץ תִּקְוָה בְּלֵב וּבְלִי שְׂבִיב אוֹר בְּעֵין
הַיָּד תִּגְשֹׁשׁ בְּאַפְלָה, תִּבְקֹשׁ מִשְׁעָן – וְאֵין...
כִּכָּה תַעֲשֶׂן עוֹד הַפְּתִילָה אַחֲרֵי כָלוֹת שְׁמָנָה,
כִּךְ יִמְשֹׁךְ סוֹס זָקֵן אֲשֶׁר נִשְׁבַּר כָּחוֹ.
לֹא אֲגַדֵּת תִּנְחוּמִים אַחַת הַנִּיחָה לָהֶם צָרָתָם,
לִהְיוֹת לָהֶם לְמַשִּׁיבַת נֶפֶשׁ וּלְכִלְכֵּל שִׁיבָתָם!
הִנֵּה כָּלֵה הַצּוֹם, קִרְאוּ "וַיַּחֲלֵ", אָמְרוּ "עֲנֵנוּ" – וְלָמָּה
עוֹד הַצְּבוּר מִתְמַהֲמָה? – הִיִּקְרָאוּ גַם "אִיכָה" –
לֹא! הִנֵּה דִרְשָׁן עוֹלָה עַל־הַבִּמָּה,
הִנֵּה הוּא פּוֹתַח פִּי, מִגְמָגֵם וּמְפִיחַ אֲמָרָיו,
טַח תִּפֹּל וְלוֹחַשׁ פִּסּוּקִים עַל מִכְתָּם הַטָּרִיָּה,
וְאַף קוֹל אֱלֹהִים אֶחָד לֹא־יִצְאִיל מִפִּיהוּ ,

גם-ניצוץ קטן אחד לא-ידליק בלבכם;
ועדר אדני עומד בזקניו ובנעריו,
אלה שומעים ומפקקים ואלה ראש יגיעו;
תו המות על-מצחם ולבכם יכת שאיה.
מת רוחם, נס לחם, ואלהיהם עזכם.
וגם אתה אל-תנד להם, אל-תזעזע חנם פציהם,
אל-תגדש עוד לשוא סאת צרתם הגדושה;
באשר תגע אצבעך – שמה מכה אנושה,
כל-בשרם עליהם יכאב – אבל נושנו במכאוביהם
וישלימו עם חיי בשתם, ומה-פצע כי תנחמם?
עלובים הם מקצף עליהם ואובדים הם מרחמם;
הנח להם וילכו – הנה יצאו הכוכבים,
ואבלים ונפויי ראש ובכשת גנבים
איש איש עם-נגעי לבו ישוב הביתה,
וגו כפוף משהיה ונפשו ריקה משהיתה,
ואיש איש עם נגעי לבו יעלה על-משכבו
והחלדה על-עצמיו והרקב בלבבו...
והיה כיתשכים מחר ויצאת בראש דרכים –
וראית המון שברי אדם נאנקים ונאנחים,
צובאים על חלונות גבירים וחונים על הפתחים,
מכרזים בפמבי על-פצעייהם כרוכל על-מרכלת,
למי גלגלת רצועה ולמי פצע יד וחבורה,
וכלם פושטים יד כהה וחושפים זרוע שבורה,
ועיניהם, עיני עבדים מכים, אל יד גביריהם,
לאמר: "גלגלת רצועה לי, אב "קדוש" לי –תנה את תשלומיהם!"
וגבירים בני רחמנים מתמלאים עליהם רחמים
ומושיטים להם מבפנים מקל ותרמיל לגלגלת,
אומרים "כרוך שפטרנו" – והקבצנים מתנחמים.
לבית הקברות, קבצנים! וחרתם עצמות אבותיכם
ועצמות אחיכם הקדושים ומלאתם תרמיליכם
ועמסתם אותם על-שכם ויצאתם לדרך, עתידים
לעשות בהם סחורה בכל-הירידים;
וראיתם לכם יד בראש דרכים, לעין רואים,
ושטחתם אותם לשמש על-סמרטוטיכם הצאים,
ובגרון נחר שירה קבצנית עליהם תשוררו,
וקראתם לחסד לאמים והתפללתם לרחמי גוים,
וכאשר פשטתם יד תפשטו, וכאשר שנורתם תשנוירו.
ועתה מה-לך פה, בן-אדם, קום ברח המדברה
ונשאת עמך שמה את-כוס היגונים,
וקרעת שם את-נפשך לעשרה קרעים
ואת-לבבך תתן מאכל לחרון אין-אונים,
ודמעתי הגדולה הורד שם על קדקד הסלעים
ושאגתי המרה שלח – ותאבד בסערה.
תמוז-תשרי, תרס"ד.